

L u s i F o l i

HAJKA

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucy Foley

THE HUNTING PARTY

Copyright © 2019 by Lost and Found Books Ltd.

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za A. K., mog partnera u zločinu

*Zar starog prijatelja treba zaboraviti
i nikada ga se ne setiti?*

SADA
2. januar 2019.

HEDER

Vidim čoveka kako dolazi kroz vejavicu. Posmatran iz daljine kroz beli zastor, izgleda kao da i nije ljudsko biće, već tek senovita prilika.

Dok mi se približava, vidim da je to lovočuvar Dag.

Žuri prema Kolibi, shvatam, pokušava da trči. Ali ometa ga sneg koji je napadao i još pada. Tetura se pri svakom koraku. Nešto ne valja. Nisam ni morala da mu vidim lice da bih to shvatila.

Približava mi se i na njegovom licu vidim izraz šoka. Poznat mi je taj izraz. Viđala sam ga ranije. Ovo je izraz svedoka nečega užasnog, nečega što prevazilazi okvire normalnog ljudskog iskustva.

Otvaram vrata Kolibe i puštam ga da uđe. Sa sobom unosi nalet ledenog vazduha i sneg se prosipa za njim.

„Šta se desilo?“, pitam ga.

Na trenutak vlada muk dok on pokušava da povрати dah. Ali pre nego što je stigao i usta da otvori, njegove oči već pripovedaju nemu storiju užasa.

Napokon progovara. „Našao sam našeg nestalog gosta.“

„To je sjajno“, kažem mu. „Gde...?“

Odmahuje glavom i osećam kako mi pitanje zamire na usnama.

„Našao sam telo.“

Tri dana ranije
30. decembar 2018.

EMA

Nova godina. Svi smo se okupili prvi put posle ko zna koliko vremena. Mark i ja, Miranda i Džulijen, Nik i Bo, Samira i Džajls, njihova šestomesečna beba Prija. I Kejt.

Četiri dana u zimom zastrtoj gorštačkoj divljini. Zove se Loh Korin. Vrlo ekskluzivno mesto: tokom godine primaju samo četiri posete – ostatak vremena to mesto služi kao privatno boravište. Kao što se može i pretpostaviti, u ovo doba godine je najpopularnije. Morala sam da rezervišem već prošle Nove godine, dan nakon dočeka, čim su se otvorile rezervacije. Žena s kojom sam razgovarala uveravala me je da ćemo tamo biti praktično sami, pošto je naša grupa popunila većinu slobodnih mesta.

Opet vadim brošuru iz torbe. Debeo karton i skupa štampa. Na brošuri se vidi jezero obraslo jelama i kako se iza njega uzdižu planinski vrhovi što se crvene od vresa; mada je lako moguće da su sada već prekriveni snegovima. Prema rečima fotografa, Koliba – „Nova koliba“, kako je opisana u brošuri – zapravo je veliko stakleno zdanje, ultramoderno,

a dizajnirao ju je svetski poznati arhitekta koji je upravo izgradio letnji paviljon u Serpentinskoj galeriji. Mislim da je zamisao bila da se Koliba naprosto stopi s mirnom površinom jezera, odražavajući krajolik i oštre obrise velike planine Manro koja se iza Kolibe pruža ka nebu.

Blizu Kolibe, u njenoj senci, razaznaje se mala skupina građevina koje izgledaju kao da su se zgrčile jedna uz drugu da bi im bilo toplije. To su kućice, po jedna za svaki par, ali okupljaćemo se za zajedničke obroke u lovačkoj kolibi, većoj zgradi u sredini. Izuzev gorštačke večere, koju će nam poslužiti prve noći – „izbor lokalnih sezonskih prehrambenih proizvoda“ – kuvaćemo sami. Zamolila sam ih da naruče hranu koju ću spremati. Već sam im poslala poduži spisak namirnica – sveži tartufi, guščija pašteta, ostrige. Name-ravam da za doček Nove godine pripremim pravu gozbu i vrlo sam uzbuđena zbog toga. Obožavam da kuvam. Hrana spaja ljude, zar ne?

Ovaj deo našeg putovanja izrazito je dramatičan. S jedne strane se prostire more, a litica je ponegde toliko strma da se čini kao da bi jedan pogrešan potez bio dovoljan da se survamo u provaliju. Voda je sinje boje i uzburkana. Na jednom polju povrh litice ovce su se skupile jedna uz drugu kao da pokušavaju da se zgreju. Vetar se jasno čuje kako fijuče i zavija. Povremeno udara o prozore tako da se ceo voz trese.

Svi ostali su zaspali, čak i beba Prija. Džajls hrče.

„Vidite“, htela bih da im kažem, „vidite kako je samo prelepo!“

Ovo putovanje sam ja planirala, te se osećam pomalo posesivno u vezi s njim – muči me strepnja da ljudi neće uživati, da će nešto poći po zlu. Ali već me ispunjava i ponos

na sitne uspehe postignute tokom puta... kao što je ovo, ova divlja lepota koja se vidi kroz prozor.

Nije nimalo iznenađujuće što su svi zaspali. Jutros smo svi ustali baš rano kako bismo stigli na voz – a Miranda je delovala naročito zlovoljno zbog toga. A onda su, naravno, svi počeli da piju. Mark, Džajls i Džulijen su rano počeli s pićem, negde oko Donkastera, iako je bilo tek jedanaest sati. Kada su se nacvrkali, delovali su srećno, druželjubivo i glasno (putnici koji su sedeli na narednih nekoliko sedišta nisu delovali oduševljeno time). Njih trojica kao da se s lakoćom vraćaju opuštenom drugarstvu iz minulog doba, ma koliko vremena da prođe između naših viđanja, naročito kada im u tome pomogne nekoliko piva.

Nik i Bo, Nikov američki dečko, ne pripadaju u toj meri ovom momačkom klubu, jer Nik u Oksfordu nije bio deo njihovog društva... premda je Kejti nekada tvrdila da tu ima još nečega, nekakve neizrečene homofobije kod ostalih momaka. Nik je najpre i nadasve Kejtin prijatelj. Ponekad mi se čini jasno da mu se mi ostali i ne dopadamo i da nas trpi samo zbog Kejti. Oduvek sam sumnjala da su odnosi između Nika i Mirande na neki način hladni, najverovatnije zato što su oboje tako jake ličnosti. A opet, njih dvoje su od jutros kao spojeni pupčanom vrpcom i zajedno su, podruku, odjurili preko perona kako bi kupili „potrepštine“ za put. Ispostavilo se da su te potrepštine savršeno ohlađena boca sonsea, koju je Nik izvadio iz rashladne torbe, zbog čega su ga pivopije pogledale pomalo sa zavišću. „Hteo je da kupi džin i tonik u limenkama“, objasnila nam je Miranda, „ali nisam mu dala. Moramo da počnemo kako želimo i da nastavimo.“

Miranda, Nik i ja smo popili malo vina. Čak je i Samira u poslednji čas rešila da nam se pridruži: „Ima novih istraživanja koja kažu da možeš da piješ kada dojiš.“

Kejti je isprva odmahнула glavom; ona je uzela bocu mineralne vode. „Ma hajde, Kej-ti“, moljakala ju je Miranda ubedljivo joj se smešeci i nudeći joj čašu. „Na odmoru smo!“ Mirandu je teško odbiti kada pokušava da te ubedi u nešto, pa je Kejti naravno prihvatila čašu i kolebljivo otpila gutljaj.

Cuganje pomaže da se malo opustimo; kada smo se ukrcali u voz, došlo je do nezgode sa sedištima. Svi su bili umorni i zlovoljni dok su mrzovoljno pokušavali da razreše problem. Ispostavilo se da je jedno od devet sedišta koje smo rezervisali nekako završilo u narednim kolima, potpuno samo. Voz je bio krcat zbog praznika, te nije bilo nikakvog načina da se neko premesti.

„To je očito moje sedište“, kazala je Kejti. Vidite, Kejti štrči, pošto nije u paru. Čak bi se valjda moglo reći da je ona sada veći uljez od mene.

„Oh, Kejti“, kazala sam joj. „Baš mi je žao – osećam se kao idiot. Ne znam kako je došlo do toga. Bila sam sigurna da sam sva sedišta rezervisala po sredini, kako bismo svi bili zajedno. Mora da je sistem to sam promenio. Vidi, dođi i sedi ovde... ja ću tamo.“

„Ne“, rekla je Kejti s mukom dižući svoj kofer preko glava putnika koji su se već smestili na svoja sedišta. „To nema nikakvog smisla. Ne smeta mi.“

U glasu joj se čulo da nije tako. *Za boga miloga*, zatekla sam sebe kako razmišljam. *Ovo je samo putovanje vozom. Zar je zaista bitno?*

Ostala sedišta bila su okrenuta jedna ka drugima oko dva stola po sredini vagona. Odmah iza njih jedna starija žena sedela je pored nekog tinejdžera s pirsinzima – očito da njih dvoje putuju svako za sebe. Nije delovalo verovatno da ćemo

moći da uradimo bilo šta u vezi s tim propustom, ali onda se Miranda nagnula preko puta i obratila onoj starijoj ženi, a njena duga i gusta kosa zablistala je kao zlato i ona je bacila svoju čin. Jasno sam videla koliko je ta žena očarana Mirandom: izgledom, oštrim, bezmalo klasičnim naglaskom. Kada Miranda hoće, zna da bude *ozbiljno* šarmantna. Svako ko je poznaje bio je u nekom trenutku pod uticajem toga.

Oh, da, kazala je ta žena, naravno da će se ona premestiti. Svedjedno će u susednim kolima verovatno biti mirnije: „Vi omladina, aha!“ – premda niko od nas više nije baš mlad – „A i više volim da sedim okrenuta napred.“

„Hvala ti, Manda“, kazala je Kejti smešeći se na tren. (Zvučala je kao da oseća zahvalnost, ali nije tako izgledala.) Kejti i Miranda su najbolje prijateljice odavno. Znam da se u poslednje vreme nisu često viđale; Miranda kaže da je Kejti bila zauzeta zbog posla. A pošto su Samira i Džajls bili obuzeti bebom, Miranda i ja smo provodile zajedno više vremena nego ikada ranije. Išle smo u šoping, izlazile na piće. Tračarile smo zajedno. Počela sam da se osećam kao da me je ona prihvatila kao svoju *prijateljicu*, a ne samo kao Markovu devojkicu, koja se poslednja priključila grupi i to sa skoro decenijom zakašnjenja u odnosu na ostale.

Kejti je ranije uvek bila tu da se gura na moje mesto. Ona i Miranda su oduvek bliske. Čak toliko da su više kao sestre nego kao prijateljice. Ranije sam se osećala kao da sam zbog toga isključena iz društva, upravo zbog te njihove bliskosti i zajedničke prošlosti. To ne ostavlja prostora da nova prijateljstva dođu do daha. Tako da mi je potajno, pa, vrlo drago.

Zaista želim da se na ovom putovanju svi lepo provedu i da sve bude uspešno. Odlazak van grada za doček Nove godine

važna je stvar. Ova grupa to radi svake godine. Radili su to davno pre nego što sam se ja pojavila i stupila na scenu. Valjda je planiranje ovog putovanja poprilično žalostan pokušaj dokazivanja da sam zaista jedna od njih. Valjda im tako stavljam do znanja kako bi trebalo da me napokon prime u „uži krug“ društva. Čovek bi pomislio da je tri godine – koliko smo Mark i ja zajedno – dovoljno dugo. Ali nije. Vidite, svi se oni poznaju odavno: još iz Oksforda, gde su se sprijateljili.

Nezgodno je – kao što zna svako ko se našao u ovakvoj situaciji – upasti u grupu starih prijatelja. Čini mi se da ću stalno biti ona nova devojka, ma koliko godina prošlo. Uvek ću biti poslednja koja je došla, pridošlica i uljez.

Opet gledam brošuru koju držim u krilu. Možda će ovo putovanje – tako brižljivo pripremljeno – promeniti stvari. Možda će dokazati da sam jedna od njih. Tako sam uzbuđena.

KEJTI

Napokon smo stigli. A mene naprasno obuzima čežnja da se vratim u grad. Bilo bi mi dovoljno da vidim čak i moj radni sto na poslu. Železnička stanica Loh Korin toliko je sićušna da je to smešno. Samo jedan peron iza kog se okomito diže planina čiji se vrh gubi u oblacima. Znak nacionalne željeznice deluje skoro kao neslana šala. Platforma je prekrivena tankim slojem snega, a savršeno belilo nije naružio ni jedan jedini trag. Razmišljam o londonskom snegu – kako postaje prljav bezmalo istog trena kada padne, dok ga gazi na hiljade stopa. Da mi je bio potreban dokaz o tome koliko smo daleko od grada, poslužilo bi to što niko nije ni kročio po ovom snegu, a kamoli da je došao da ga raščisti. Toto, sve mi se čini da više nismo u Kansasu. Vozom smo proputovali kilometre i kilometre ovog divljeg krajolika. Ne sećam se kada sam poslednji put videla nešto podignuto ljudskim rukama pre nego što smo pristali u ovu stanicu, a kamoli nekog čoveka.

Pažljivo hodamo po zaleđenom peronu – kroz napadali sneg vidi se kako se presijava crni led – pa prolazimo mimo malecke stanične zgrade. Deluje kao da je u potpunosti napuštena. Pitam se koliko se često koristi „Čekaonica“ s oslikanim znakom i optimističnom policom s knjigama.

Sada prolazimo kraj malog šaltera s prljivim staklom: to je ili biletarnica ili mala kancelarija. Provirujem unutra, opčinjena zamišlju da usred sve ove divljine postoji kancelarija, pa osećam blagu zatečenost kada shvatam da nije prazna. U njoj, u polumraku, zaista neko sedi. Jedva razaznajem njegov obris: pogrbljen čovek širokih pleća, a onda vidim kako mu oči sevaju dok nas gleda kako prolazimo.

„Šta je bilo?“, pita me Džajls okrećući se ispred mene. Mora da sam ispustila nekakav zvuk kada sam se iznenadila.

„Tamo ima nekoga“, šapućem. „Železnički čuvar ili tako nešto – samo sam se zapanjila.“

Džajls viri kroz prozor. „U pravu si.“ Pretvara se da odiže zamišljenu kapu s čelave glave. „Dabar jutar želim“, kaže cereći se. Džajls je spadalo u našoj grupi: dopadljiv i luckast – ponekad previše.

„To je irski način govora, idiote“, kaže mu Samira s ljubavlju u glasu. Njih dvoje sve rade s ljubavlju. Nikada nisam svesnija da nisam u vezi nego kada sam u njihovom društvu.

Čovek za šalterom najpre ne odgovara, a onda lagano diže ruku, kao u znak nekakvog pozdrava.

Lend rover čeka da nas pokupi: sav je kaljav od blata, jedan od onih starih modela. Vidim kako se vrata otvaraju i visok čovek izlazi iz kola.

„To mora da je lovočuvar“, kaže Ema. „U imejlu je pisalo da će nas on pokupiti.“

Razmišljam kako on ni najmanje ne liči na lovočuvara. Ali šta sam pa zamišljala? Valjda sam ponajviše očekivala da će to biti stariji čovek. Ovaj je verovatno negde naših godina. Moglo bi se reći da je krupan kao što sam zamišljala: razmere njegovih ramena i visina govore o životu provedenom na

otvorenom, a tu je i poprilično razbarušena tamna kosa. Dok nam tihim mumljanjem želi dobrodošlicu, čujem da mu je glas nekako grub, kao da ga ne koristi preterano često.

Vidim ga kako nas odmerava. Mislim da mu se ne dopada to što vidi. Da li se on podrugljivo smeška dok odmerava Nikovu besprekornu *Barburovu* jaknu, Samirine hanteršice, Mirandin okovratnik od lisičjeg krzna? Ako je tako, ko zna šta misli o mojoj odeći za život u gradu i *Samsonajtovom* koferu na točkićima. Nisam ni razmišljala o tome šta sam pakovala, jer sam bila sva rasejana i pogubljenja.

Vidim kako Džulijen, Bo i Mark pokušavaju da mu pomognu s torbama, ali ih on odbija. Naspram njega oni izgledaju kao uredni školarci prvog dana polugodišta. Kladim se da im se ta suprotnost ni najmanje ne dopada.

„Valjda ćemo morati da idemo u dve ture“, zapazio je Džajls. „Nema šanse da se svi potrpamo unutra a da to bude bezbedno.“

Lovočuvar izvija veđe. „Kako vam drago.“

„Devojke, vi idite prve“, kaže Mark pokušavajući da ispadne džentlmen, „a mi momci ćemo ostati.“ Čekam sa strepnjom da se našali kako su Nik i Bo počasne devojke. Sreća pa mu to nije sinulo – inače ne bi uspeo da se ne izlane. Danas svi pazimo kako se ponašamo i vodimo računa da smo u trpeljivom fazonu dok provodimo odmor s prijateljima.

Baš se odavno nismo svi ovako skupili zajedno – verovatno je poslednji put bilo za prošlu Novu godinu. Uvek zaboravljam kako je to. Tako brzo i lako upadamo u naše stare uloge, koje smo uvek igrali u ovoj grupi. Ja sam ona ćutljiva – u odnosu na Mirandu i Samiru, moje stare cimerke i ekstroverte u našoj grupi. Vraćam se starim obrascima ponašanja. Svi to radimo. Uverena sam da Džajls nije ni izbliza toliko spadalo u urgentnom, gde radi kao viši specijalista. Ulazimo

u lend rover. Unutra se oseća na mokrog psa i zemlju. Pretpostavljam da bi i lovočuvar tako mirisao kad bih mu se približila. Miranda sedi napred, pored njega. Povremeno osećam njen parfem: težak, zagušljiv, kako se nekako neobično meša s mirisom zemlje. Samo ona može da iznese tako nešto. Okrećem se da udahnem svež vazduh koji prodire kroz naprsli prozor.

S jedne strane auta vidi se poprilično strma obala kako ponire ka jezeru. S druge, iako nije toliko mračno, šuma je već neprozirno crna. Put je obična staza, puna rupa i uska, te bi jedan pogrešan potez bio dovoljan da pohrlimo u vodu ili da se obrušimo u gustiš. Krivudamo putem a onda iznenada dolazi do jakog kočenja. Svi se bacamo napred u sedištima, pa se vraćamo unazad i treskamo u njih.

„Jebote!“, viče Miranda a Prija, koja je sve do sada bila tiha tokom čitavog putovanja, počinje da urla u Samirinom naručju.

Jelen je obasjan farovima nasred staze ispred nas. Mora da se odlepio od senki podno drveća a da niko od nas to nije ni zapazio. Ogromna glava deluje skoro pa preveliko za vitko riđasto telo, onako okrunjena golemim razgranatim rogovima, istovremeno veličanstvenim i smrtonosnog izgleda. Obasjane farovima, njegove oči blistaju nekako čudno zelenkasto i tuđinski. Napokon prestaje da zuri u nas i bez žurbe zamiče pod krošnje. Hvatam se za grudi i osećam kako mi srce tuče.

„Au“, izustila je Miranda. „Šta to bi?“

Lovočuvar se okreće da je pogleda i mrtav hladan joj odgovara: „Jelen.“

„Mislim“, kaže ona pomalo zbunjeno, što je za nju krajnje neobično, „mislim, kakav jelen?“

„Crveni“, odgovara joj lovočuvar. „Crveni evropski jelen.“ Skreće pogled na put. Razgovor je završen.

Miranda se okreće prema nama na zadnjim sedištima i usnama oblikuje reči: „Dobar frajer, ne?“ Samira i Ema klimaju u znak saglasnosti. A onda, naglas, ona me pita: „A ti ne misliš tako, Kejti?“ Naginje se i udara me u rame, tek malčice prejako.

„Ne znam“, odgovaram joj. Gledam lovočuvarevo bezizražajno lice u retrovizoru. Da li je on naslutio da razgovaramo o njemu? Ako jeste, ničim ne pokazuje da nas sluša, ali svejedno se osećam postićeno.

„Oh, ali ti si uvek imala čudan ukus kada je reč o muškarcima, Kejti“, kaže Miranda kroz smeh.

Miranda nikada nije volela moje momke. Za divno čudo, nisu ni oni nju. Često sam morala da je branim kod njih. „Mislim da ih ti biraš“, rekla mi je jednom, „tako da ti budu anđeo na ramenu koji ti stalno priča: *Ova ništa ne valja. Kloni je se.*“ Ali Miranda je moja najstarija prijateljica i naše prijateljstvo je nadživelo sve romantične veze – makar moje. Miranda i Džulijen su zajedno još od Oksforda.

Nisam znala šta da mislim o Džulijenu kada je on stupio na scenu, krajem naše prve godine. Nije znala ni Miranda. On je bio svojevrсна anomalija u poređenju s njenim pređašnjim momcima. Mora se priznati da ih je bilo samo par za poređenje, obojica slučajevi kao ja, ni izbliza zgodni ili druželjubivi kao ona, bili su to momci u konstantnoj neverici što ih je izabrala. Mada, Miranda je oduvek volela slučajeve.

I tako je Džulijen delovao kao previše očigledan izbor za nju, pošto je tako volela lutalice i uličare. Bio je previše drsko zgodan, previše samouveren. A to su njene reči, ne moje. „Tako je arogantan“, znala bi da kaže. „Jedva čekam da mu se najebe milosne matere kada sledeći put to proba.“ Pitala sam se zar ona zaista ne uviđa koliko je njena arogancija, njena samouverenost, ravna njegovoj.

Džulijen je pokušavao. Ona ga je svaki put odbijala. Pri-
lazio je da čavrlja s nama – s njom – u pabovima. Ili bi samo
„naleteo na nju“ nakon predavanja. Ili bi slučajno svratio u
bar na našem faksu navodno da bi se video s nekim prijatelji-
ma, ali bi onda celu noć proveo za našim stolom, udvarajući
se Mirandi s takvom iskrenošću da je to bilo neprijatno.

Kasnije sam shvatila da kada Džulijen hoće nešto dovolj-
no žarko, neće dopustiti da mu se bilo šta ispreči na putu do
toga. A hteo je Mirandu. I to žestoko.

Ona se na kraju pomirila sa stvarnošću: i ona je želela
njega. Koja ga pa ne bi želela? Tada je bio prelep – i dalje
je, možda još više sada kada mu je život malo ogrubeo savr-
šenstvo i malčice sputao vešt jezik. Pitam se da li je uopšte
moguće s biološkog stanovišta ne želiti muškarca kakav je
Džulijen, makar u čisto telesnom smislu.

Sećam se kada nas Miranda upoznala na Letnjem balu
– kada su se napokon smuvali. Naravno, dobro sam znala
ko je on. Bila sam svedok čitave te sage: njegove jurnjave za
Mirandom, njenog odbacivanja, njegovog upornog pokuša-
vanja – da bi ona napokon popustila pred neumitnim. Znala
sam tako mnogo o njemu. Na kom je faksu, koje predmete
pohađa, činjenicu da je univerzitetski reprezentativac u rag-
biju. Toliko sam toga znala o njemu da sam skoro zaboravila
da on nema pojma ko sam ja. I tako, kada me je poljubio u
obraz i rekao vrlo ozbiljno: „Drago mi je što smo se upoznali,
Kejti“, sasvim učtivo iako je bio pijan – sve mi je to delovalo
kao nekakva ogromna neslana šala.

Prvi put kada je prespavao u našoj kući – Miranda, Samira
i ja smo živele zajedno tokom druge godine – nabasala sam
na njega kako izlazi iz kupatila s peškirom obmotanim oko

struka. Toliko sam se trudila da se ponašam normalno, da ne gledam u njegove gole grudi i široka i mišićava ramena koja su se još presijavala od vode, da sam rekla: „Zdravo, Džulijene.“

On kao da je malčice pritegao peškir oko struka. „Zdravo.“ Namrštio se. „Ah... ovo je malo bezvezno. Bojim se da ne znam kako se zoveš.“

Uvidela sam svoju grešku. On je u potpunosti zaboravio ko sam ja, a verovatno je zaboravio i da se upoznao sa mnom. „Oh“, izustila sam i pružila ruku. „Ja sam Kejt.“

Nije mi prihvatio ruku, a ja sam u tom trenutku shvatila da sam napravila još jednu grešku – ponašala sam se preterano zvanično, previše uvrnuto. Onda mi je sinulo da to možda ima veze s tim što desnom rukom steže peškir oko struka, a levom drži četkicu za zube.

„Izvini.“ Tada mi je uputio onaj svoj očaravajući osmeh i sažalio se. „Dakle, šta si uradila, Kejt?“

Samo sam zurila u njega. „Kako to misliš?“

Zasmejao se. „Znaš onaj roman?“, objasnio je. „*Šta je Kejt uradila*. Oduvek sam voleo tu knjigu. Mada nisam siguran da bi trebalo da je momci vole.“ Drugi put da mi je uputio onaj svoj osmeh i odjednom mi se učinilo da možda uviđam delić onoga što je Miranda videla u njemu.

Evo u čemu je stvar kada su posredi ljudi kao Džulijen. U američkim romantičnim komedijama neko ko je toliko zgodan glumio bi pravo kopile, možda nekoga ko bi trebalo da se preobrazi i pokaje zbog svojih grehova. Miranda bi bila kučka i kraljica mature, s *mračnom tajnom*. A ona neugledna – ja – bila bi nežan, blag i žalosno neshvaćen lik koji bi na kraju spasao stvar. Ali u stvarnom životu nije tako. Ljudi kao što su oni ne moraju da budu neprijatni. Zašto bi oni sebi otežavali život? Mogu da priušte da budu spektakularni i šarmantni kao što zaista jesu. A ljudi poput mene,

neugledni i nepoznati, mi ne ispadamo baš uvek heroji u toj priči. Ponekad i mi imamo svoje mračne tajne.

Nestalo je i ono malo preostale dnevne svetlosti. Gotovo da se nije videlo ništa osim crnog zbijenog drveća levo i desno od drumu. Zbog mraka je šuma delovala gušće, zbijenije: skoro kao da nadire ka nama. Osim brujanja motora nije se čulo ništa; možda drveće prigušuje i zvuk.

Na suvozačkom sedištu Miranda pita lovočuvara o pristupu. Ovo mesto je zaista udaljeno. „Do puta se vozi sat vremena“, objašnjava nam lovočuvár. „Po lepom vremenu.“

„Sat vremena?“, pita Samira. Nervozno gleda Priju, koja zuri kroz prozor u sumračni krajolik, a titraj mesečine između stabala belasa se u njenim krupnim tamnim očima.

Osvrćem se da pogledam kroz zadnji vetrobran. Jedino vidim tunel od granja, kako se gubi u daljini i pretvara u crnu tačku.

„Više od sat“, kaže lovočuvár, „ako je vidljivost slaba ili vremenski uslovi loši.“ Da li on to uživa u ovome?

Meni treba sat vremena da stignem do moje mame u Sariju. To je nekih sto kilometara od Londona. Skoro da ne mogu da poverujem da je ovo mesto uopšte u Ujedinjenom Kraljevstvu. Oduvek sam mislila da je ovo ostrvce koje nam je dom pomalo prenaseljeno. Kako moj očuh priča o imigrantima, čovek bi pomislio da je ostrvo u realnoj opasnosti da potone od težine svih ljudi koji su se nagurali na njega.

„Ponekad“, nastavlja lovočuvár, „u ovo doba godine put uopšte ne može da se koristi. Recimo ako bude mećava – to je sigurno pisalo u imejlu koji ste dobili od Heder.“

Ema klima glavom. „Jeste.“

„Kako to misliš?“ Samirin glas je postao jasno kreštav. „Nećemo moći da odemo?“

„Moguće je da dođe do toga“, kaže on. „Ako napada dovoljno snega, staza postaje neprohodna. Tada je previše opasno čak i sa zimskim gumama. Godišnje se nakupi dve nedelje kada je Korin odsečen od ostatka sveta.“

„To bi bilo baš ušuškano“, brzo se umeće Ema, možda da bi sprečila Samirine upadice iz zabrinutosti. „Uzbudljivo. A ja sam naručila dovoljno namirnica...“

„I vina“, dodaje Miranda.

„...i vina“, potvrđuje Ema, „da nam potraje dve nedelje ako baš zatreba. Verovatno sam malo preterala. Planirala sam pravu gozbu za doček Nove godine.“

Niko je zapravo ne sluša. Mislim da smo sve preokupirane ovom novom spoznajom o mestu gde ćemo provesti narednih nekoliko dana. Zato što ipak *ima* nečega onespojavajućeg u vezi s izolacijom, u vezi sa znanjem koliko smo daleko od svega.

„Šta je sa stanicom?“, pita Miranda pomalo pobednički, kao da ga je uhvatila u laži. „Valjda može čovek da se naprosto ukrca u voz?“

Lovočuvár je gleda. Tada shvatam da je zapravo baš zgodan čovek. Ili bi makar bio, samo da nije nečega u vezi s njegovim pogledom, kao da je opsednut nečim. „Ni vozovi ne idu najbolje kada napada metar snega“, kaže joj on. „Pa se neće ni zaustavljati ovde.“

I s tim rečima, čitav krajolik, ma koliko zapravo bio nepregledan, kao da se skuplja oko nas.

DAG

Samo da nije gostiju, ovo mesto bi bilo savršeno. Ali da nije njih, on verovatno ne bi imao posao.

Kada je otišao da ih pokupi, jedva se suzdržao da im se ne nasmeje podrugljivo. Ova gomila vonja na pare – baš kao svi koji dolaze tu u goste. Dok su prilazili Kolibi, onaj niži tamnokosi muškarac – Džetro? Džošua? – okrenuo se ka njemu i obratio kao muškarac muškarcu, držeći blistavi srebrnasti mobilni. „Tražim vaj-faj“, kazao je, „ali nema ga nigde. Očito da 3G ne postoji: to kapiram. Ne možeš da imaš 3G bez signala... Ha! Ali čovek bi pomislio da bih već uhvatio vaj-faj. Ili moramo da budemo bliže Kolibi?“

Onda je on objasnio tom čoveku da ne uključuju vaj-faj osim ako to neko ne traži. „A ponekad možete da uhvatite signal, ali morate da se popnete tamo gore“, pokazao je padine planine Manro, „da biste ga uhvatili.“

Čovek se sneveselio. Na trenutak je delovao skoro prestravljeno. Njegova žena je brzo rekla: „Dragi, sigurna sam da ćeš preživeti nekoliko dana bez vaj-faja.“ A onda je ugušila njegove primedbe poljupcem, tako da joj je jezik zapalacao. Dag je skrenuo pogled.

* * *

Ista ta žena, Miranda – ona prelepa – sedela je u lend roveru na suvozačkom mestu, tako da joj je koleno bilo nakrivljeno ka njegovom. Dok je ulazila u kola, uhvatila ga je za rame bez ikakve potrebe. Svaki put kad bi se okrenula da mu se obrati, on bi osećao dašak njenog parfema, jakog i teškog. Skoro da je zaboravio da takve žene postoje: kompleksne i sklone flertovanju, koje pokušavaju da zavedu svakoga koga sretnu. Opasne na tačno određen način. Heder se toliko razlikuje od njih. Da li ona uopšte ima parfem? Ne seća se da je primetio. Svakako se ne šminka. Ona čak izgleda bolje bez kozmetike. Dopada mu se njeno srcasto lice, tamne oči i skladne obrve. Neko ko nije proveo vreme s Heder možda bi pomislio da je jednostavna, ali on ozbiljno sluti da nije tako; da za nju važi izreka *tiha voda breg roni*. Odnekud ima maglovitu predstavu da je nekada živela u Edinburgu i da je tamo imala pravu karijeru. Ali nije pokušavao da iščeprka njenu životnu priču. To bi možda otkrilo preveliki deo njegove.

Heder je dobra osoba. On nije. Pre nego što je došao ovde, uradio je nešto strašno. Zapravo, uradio je više toga. Osoba kakva je ona trebalo bi da bude zaštićena od ljudi kakav je on.

Gosti su sada u Hederinim rukama, makar na trenutak – što mu pričinjava olakšanje. Jedva je smogao snage da prikrije koliko su mu mrski. Onaj tamnokosi muškarac – Džulijen, tako se zvaše – predstavlja tipičan uzorak ljudi koji tu dolaze da odsedaju. Pun para, razmažen, želi divljinu ali potajno očekuje da ga dočeka luksuz hotela u kojima je navikao da

boravi. Uvek im je potrebno neko vreme da bi shvatili u šta su se upustili, da spoznaju koliko je njihovo okruženje daleko od svega, jednostavno i neprocenjivo prelepo. Često prežive svojevrsno preobraženje, ovo mesto ih zavede – a koga ne bi? Ali on zna da ga oni ne razumeju, ne onako kako ga treba razumeti. Misle da je to grub život, u njihovim prelepim kućicama s bračnim krevetima, kaminima, podnim grejanjem i jebenom *saunom* do koje mogu da dotrče kad god im dođe da se izlože nekom naporu. A oni koje vodi u lov na jelene kao da misle da su naprasno postali Dikaprio u *Povratniku*, pa se bore s divljom i krvoločnom prirodom. Ne shvataju koliko im on olakšava, pošto umesto njih radi sve što je teško: prati šta krdo radi, pažljivo prati tragove i planira put... sve to da bi oni samo povukli prokleti okidač.

Čak im i to retko kada polazi za rukom da urade kako treba. Ako ispale loš hitac, mogu da naprave ranu od koje bi životinja danima patila od nezamislivih bolova. Na primer, loš hitac u glavu (često ciljaju glavu iako im on uvek priča da *nikada* ne gađaju glavu jer je prelako promašiti je) mogao bi da otkine životinji vilicu a da ona ostane živa i u potpunoj agoniji i da ne može da jede dok lagano nasmrt krvari. Zato je on tu da dovrši lovinu stručnim hicem, pravo kroz grudni koš, pa da oni mogu da se vrate svojim kućama hvaleći se kako su lovci, kako su heroji. Da su uzeli život. Krstili se krvlju. To je nešto da se postuje na *Fejsbuku* i *Instagramu* – fotografije samih sebe umrljanih krvlju kako se cere kao ludaci.

On je uzimao živote; zapravo, mnogo njih. I to ne samo životinjske. On najbolje zna da to nije nešto čime se treba hvaliti. To je mračni vilajet iz koga čovek nikada ne može sasvim da izađe. To učini nešto čoveku kada se dogodi prvi put. Dođe do nekakve suštinske promene negde duboko u

duši, kao da je posredi amputacija nečega bitnog. Najgore je prvi put, ali svakom sledećom smrću duša je sve više ranjena. Nakon nekog vremena, od nje ne ostane ništa osim ožiljaka.

Već je dovoljno dugo tu da bi se naučio na razne „vrste“ gostiju i postao je stručnjak za njih koliko i za divljač. Ali nije siguran koju sortu više mrzi. One koji se „lože na divljinu“, one koji misle da je nekoliko dana provedenih u luksuzu dovoljno da „postanu jedno“ s prirodom. Ili onu drugu sortu, koja naprosto ne kapira, koja misli da je prevarena... ili još gore, opljačkana. Takvi zaboravljaju šta su rezervisali. Nalaze probleme u svemu što na ma koji način odstupa od mesta gde su navikli da odsedaju, gde ima unutrašnjih bazena i restorana s Mišlenovim zvezdicama. Po Dagovom mišljenju, to su obično ljudi koji imaju najviše problema sa sobom. Ako se iz njihovih života ukloni sve što im skreće pažnju, ovde u tišini i osami smesta ih sustižu svi demoni od kojih su bežali.

S Dagom je drugačije. Njegovi demoni su stalno s njim, ma gde bio. Ovde makar imaju prostora da tumaraju. Ovo mesto ga je privuklo iz znatno drugačijeg razloga nego goste, pretpostavlja on. Oni dolaze zbog prirodnih lepota – a on je došao zbog neprijateljstva ovog mesta, zbog čiste surovosti vremenskih prilika koje tu vladaju. Sada je najnetrpeljivije, ovako usred zime. Pre nekoliko nedelja na planini je video lisicu kako se šunja kroz sneg, stežući u zubima mrcinu neke životinjice. Bila je sva olinjala i krastava, a rebra su joj ispala od gladi. Kada ga je uočila, nije se smesta dala u beg. Na trenutak je samo zurila u njega, neprijateljski ga izizvajujući da samo proba da joj otme gozbu iz usta. Osećao je izvesnu srodnost s njom, kao da se jače poistovećivao s tom lisicom nego s ma kojim ljudskim bićem, makar odavno. Preživljavanje, bitisanje – samo to. Ne život. To je reč za one

koji od svakog proživljenog dana traže da iskuse uzbuđenje, zadovoljstvo, lagodnost.

Zna da je imao sreće što je dobio ovaj posao. Ne samo zato što odgovara stanju njegovog uma, njegovoj žudnji da bude što je dalje moguće od drugih ljudi. Već i zato što je vrlo verovatno da ga niko drugi ne bi zaposlio. Ne s prošlošću kakva je njegova. Čovek kojeg je gazda poslao da razgovara s njim pogledao je rečenicu u njegovom dosijeu, slegnuo ramenima i rekao: „Pa, u tom slučaju znamo da ćeš definitivno umeti da izađeš na kraj s lovokradicama. Samo pokušaj da ne napadneš nijednog gosta.“ A onda se iscerio kako bi pokazao da se šali. „Zapravo, mislim da ćeš biti savršen za ovaj posao.“

To je bilo to. Nije morao čak ni da pokuša da nađe neki izgovor za sebe – premda izgovora zapravo i *nema*. Trenutak kada ga je savladalo nasilno ludilo? Ne baš: tačno je znao šta radi.

Kada se sada seti te noći, deluje mu gotovo nestvarno. Kao nešto što je na tren video na televiziji, kao da sopstvene postupke posmatra iz velike daljine. Ali dobro pamti bes, pamti kako mu je jurnuo u grudi, a onda u trenu izleteo iz njega. Ono glupo, iscereno lice. Onda zvuk nekakve lomljave. U njegovom umu? Osećaj razularenosti od pravila normalnog ponašanja i izlet u nekakav zverski prostor. Osećaj njegovih prstiju kako snažno stežu podatno meso. Sve jače i jače, kao da on pokušava da čistom silom preoblikuje meso u neki novi, prijatniji oblik. Osmeh napokon zbrisan s tog lica. Onda nakaradni osećaj zadovoljstva, koji traje nekoliko trenutaka pre nego što nastupa sram.

Da, nakon toga bi bilo teško naći ma kakav posao.

SADA
2. januar 2019.

HEDER

Telo. Zurim u Daga.

Ne, ne. Ovo nije u redu. Ne ovde. Ovo je moje utočište, moje bekstvo. Ne mogu da se nosim s ovim. Ne mogu, naprosto ne mogu... Naprežući se iz sve snage, zaustavljam bujicu misli. Možeš, Heder. Zato što, zapravo, nemaš izbora.

Naravno da sam znala kako je to moguće. Štaviše, vrlo verovatno ako se uzme u obzir koliko ga dugo nema – preko dvadeset četiri sata – i kakve su vremenske prilike. Bilo bi nezgodno čak i nekome ko poznaje teren i razume se u preživljavanje u divljini. Koliko ja znam, gost koji je nestao ne zna ni jedno ni drugo. Kako su sati prolazili a od njega nije bilo ni traga ni glasa, tako je verovatnoća bivala sve veća.

Pozvali smo gorsku službu spasavanja čim smo saznali za nestanak. Ali nismo dobili odgovor kakvom smo se nadali.

„U ovom trenutku“, kazala mi je operaterka, „čini se nimalo verovatnim da ćemo uopšte moći da stignemo do vas.“

„Ali mora da postoji neki način da dođete...“

„Uslovi su preteški. Odavno nije palo ovoliko snega. Ovakva vejavica se dešava jednom u hiljadu. Vidljivost je toliko slaba da ne možemo ni da sletimo helikopterom.“

„Zar hoćete da kažete kako smo prepušteni sebi?“ Dok sam izgovarala te reči, osećala sam njihovo potpuno značenje. Nema pomoći. Osetila sam kako mi se utroba prevrće.

Na drugom kraju telefonske veze zavladała je duga pauza. Skoro da sam bila u stanju da čujem kako razmišlja šta je najbolje da mi odgovori. „Čim vidljivost bude malo bolja, pokušaćemo da vas izvučemo.“

„Nije mi dovoljno da samo *pokušate*“, odgovorila sam joj.

„Razumem šta mi govorite, gospođo, i doći ćemo čim budemo mogli. Ima i drugih ljudi koji se nalaze u istoj situaciji: cela ekipa planinara zaglavljena je na Ben Nevisu, a imamo još jednu situaciju bliže Fort Vilijamu. Gospođo, da li biste mogli da mi detaljno opišete svoj problem kako bih pribležila sve pojedinosti?“

„Gost je poslednji put viđen u Kolibi“, rekla sam joj, „oko... negde oko četiri sata noćas.“

„A o kolikoj je površini reč?“

„Imanja?“ Pokušavam da se setim brojke koju sam naučila u prvih nekoliko nedelja koje sam provela ovde. „Nešto malo preko pedeset hiljada jutara.“

Čujem je kako mi zgranuto diše u uvo. A onda na drugom kraju telefonske veze nastaje još jedna pauza, toliko dugačka da umalo što se nisam zapitala da li je pukla, da li je sneg prekinuo poslednju vezu sa spoljnim svetom.

„Dabome“, napokon progovara operaterka. „Pedeset hiljada jutara. Pa, poslaćemo nekoga čim budemo mogli.“ Ali glas joj se promenio. Sada se u njemu nazire više nesigurnosti. Čujem njeno pitanje jasno i glasno, kao da ga je

izgovorila: Sve i da stignemo do vas, kako da budemo sigurni da ćemo pronaći nekoga u tolikoj divljini?

Prethodna dvadeset četiri časa proveli smo tražeći nadaleko i naširoko koliko god smo mogli. Nije bilo lako, pošto je sneg vejao nemilice. Ovde sam samo godinu dana, pa nikada nisam bila zavejana. Mora da smo jedno od retkih mesta u Velikoj Britaniji – osim nekoliko gotovo nenastanjenih ostrva – gde loše vreme može da u potpunosti odseče čoveka od službi spasavanja. Uvek upozoravamo goste da možda neće moći da napuste imanje ako se vremenski uslovi pogoršaju. Čak postoji i obrazac za odricanje od prava na tužbu koji moraju da potpišu. Ali svejedno je teško pomiriti se s činjenicom da niko ne može da dođe. Ili da ode. Ali sada se nalazimo upravo u takvoj situaciji. Sve je zavejano, što znači da nije moguće voziti – čak ni sa zimskim gumama ili lancima – te smo tragali za gostom peške. I to samo Dag i ja. Iznurena sam preko svake mere – i mentalno i telesno. Nije tu čak ni Ijan, koji manje-više redovno dolazi da obavlja raznorazne poslice po imanju. On je za Novu godinu bio sa svojom porodicom, tako da je ostao van imanja s njima i nama nije ni od kakve koristi. Ona žena iz gorske službe spasavanja makar je pomogla savetima. Predložila je da prvo proverimo mesta gde neko može da se skloni u slučaju nepogode. Dag i ja smo pretražili svako moguće skrovište na imanju, a studen nam je grizla lica dok nas je sneg usporavao pri svakom koraku sve dok na kraju nisam postala toliko iscrpljena da sam se osećala kao pijana.

Probila sam se čak do stanice, za šta su mi trebala dobra tri sata, pa sam proverila da li je tamo. Izgleda da su gosti razgovarali o tome da se vozom vrate u London.

„Nestao je jedan od gostiju“, kazala sam upravniku stanice Aleku. On je prava grdosija, smrknutog lica i niskih veđa. „Pretražujemo celo imanje.“ Opisala sam mu nestalog gosta.

„Da se nije ukrcao na voz?“ Znala sam da je to pitanje potpuno besmisleno, ali iz nekog razloga sam osećala da moram da ga postavim.

Nasmejao mi se u lice. „Voz? Po ovakvom vremenu? Da nisi pošandrcala, curo? Sve i da vreme nije ovakvo, vozovi ne saobraćaju prvog dana nove godine.“

„Ali možda si video nešto...“

„Nisam video ništa“, odgovorio mi je. „Ne otkad su došli pre par dana. Ne. Primetio bih da je neki stranac njuškao ovuda.“

„Pa“, rekla sam mu, „možda bih mogla da pogledam?“

Raširio je ruke, sarkastično mi pokazujući da mogu da radim šta hoću. „Samo napred.“

Nisam imala šta da pretražujem: čekaonica, jedna ostava koja je izgledala kao da je u nekom trenutku bila klozet i bile-tarnica čiju sam unutrašnjost videla kroz šalter: kancelarijica zastrta papirima iz koje je, kroz prerez za karte i novac, dopirao miris nečega slatkastog i malčice pokvarenog. Jedan kraj stola bio je ulepšan trima smrvljenim limenkama gaziranih sokova. Jednom sam videla Ijana kako unutra puši praveći Aleku društvo. Ijan često vozom ide po potrepštine; mora da su se sprijateljili, makar samo zato što se viđaju poslom.

Odmah iza kancelarije nalazila su se jedna vrata. Otvorila sam ih i ugledala stepenište. „To“, kazao je Alek, „vodi u moj stan. Moje privatno *prebivalište*“, dodao je malo naglašavajući *prebivalište*.

„Da ne bi možda...“, zaustila sam, ali me je prekinuo.

„Dve sobe“, rekao je. „I kupatilo. Mis'im da bi' znao da se neki krije tamo.“ Malčice je podigao glas i stao između

mene i dovratka. Bio mi je preblizu; osećala sam smrad ustajalog znoja.

„Da“, odgovorila sam mu, odjednom želeći da što pre odem odatle. „Naravno.“

Počinjući svoj tegobni povratak do Kolibe, okrenula sam se samo jednom i ugledala ga kako stoji tamo i gleda me dok odlazim.

Dag i ja nismo našli ništa, iako smo tragali satima. Ni traga, ni vlasi kose. Jedini tragovi na koje smo nabasali bili su mali oštri otisci koje je za sobom ostavilo krdo jelena. Izgleda da gost nije bio aktivan otkad je sneg počeo da pada.

Kamere su postavljene na jednom mestu na imanju: kod ulazne kapije, odakle duga staza što vodi od Kolibe skreće ka putu. Gazda ih je postavio da bi obeshrabrio i hvatao lovokradice. Ponekad, što je izluđujuće, znaju da prestanu da rade. Ali ovoga puta treba pratiti na snimcima čitavu tu bulumentu: od pređašnje večeri – dočeka Nove godine – pa do juče, prvog januara, kada je prijavljeno da je gost nestao. Premotavala sam zrnaste snimke, tražeći ikakav znak vozila. Ako je gost nekako otišao taksijem – ili čak peške – videće se na snimku. Nije bilo ničega. Videla sam jedino zapis početka ove vejavice, koja je zastrla belinom stazu na ekranu toliko da ju je potpuno zbrisala.

Možda je već počelo da mi se čini mogućim da ćemo naći telo. Ali potvrda toga je nešto daleko gore od sumnje.

Dag prolazi prstima kroz kosu, koja mu mokra od snega pada u oči. Dok on to radi, lepo vidim kako mu drhti šaka, čitava ruka, kako se on od glave do pete sav trese. Neobično

je videti čoveka koji deluje tako jako kao Dag, građen kao ragbista, u takvom stanju. Nekada je bio u marincima, pa mora da se nagledao smrti, ali i ja sam na svom starom poslu. Znam da te to nikada ne napušta, taj egzistencijalni užas. Osim toga, potpuno je drugačije kada lično nađeš mrtvog čoveka.

„Mislim da bi trebalo da dođeš da i ti pogledaš“, kaže mi. „Telo.“

„Zar je to neophodno?“ Ne želim da to bude neophodno. Ne želim da ga vidim. Došla sam čak ovamo kao bih pobjegla od smrti. „Zar ne bi trebalo da naprosto sačekamo da dođe policija?“

„Ne“, odgovara mi on. „Neće moći da dođu neko vreme, zar ne? A mislim da ovo moraš da vidiš smesta.“

„Zašto?“, pitam ga. Čujem kako zvučim: molećivo i preterano osetljivo, skoro pa gadljivo.

„Zbog“, prelazi dlanom preko lica; to mu zateže kožu i povlači je ispod očiju tako da mu lice izgleda kao morbidna maska. „Zbog... tela. Zbog toga kako izgleda. Mislim da to nije bio nesrećan slučaj.“

Osećam kako se ježim – a da to nikakve veze nema s vremenom.

Kada smo izašli napolje, videla sam da sneg još veje toliko gusto da mi se pogled pruža svega metar od vrata. Jezero je skoro nevidljivo. Navukla sam odeću koja mi je ovde de fakto uniforma za izlazak napolje: velika perjana jakna, planinarske čizme, crvena kapa. Gacam po snegu za Dagom, pokušavajući da držim korak s njegovim dugim nogama, što nije ni najmanje lako, jer je on dobrano viši od metar i